

ת"פ 11475/07/15 - מדינת ישראל נגד מלכה דניאל

בית משפט השלום בראשון לציון

02 פברואר 2016

ת"פ 11475-07-15 מדינת ישראל נ' דניאל

בפני	כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	מלכה דניאל

החלטה

לפני בקשה להורות על ביטול כתב האישום מחמת טענה להגנה מן הצדק לפיה נפל פגם בהליך ההעמדה לדין של הנאשמת. עילת הבקשה היא הטענה כי היה על התביעה להימנע מהגשת כתב אישום נגד הנאשמת ולערוך בעניינה הסדר לסגירת התיק בהתאם להוראות סימן א'1 לפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - "החוק").

כתב האישום ורקע דיוני

ביום 6/7/15 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"). על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 7/11/14 בשעה 05:35 או בסמוך לכך, ברחוב הנגיד 9 בראשון לציון, הרסה הנאשמת נכס או פגעה בו במזיד ושלא כדין בכך שהגיעה לדלת בית המתלונן ושפכה שמן רותח על דלת ביתו. כתוצאה מן האמור, נגרם נזק לדלת הבית שהצריך החלפת הציפוי החיצוני של הדלת והחלפת העינית בשווי של 900 ₪.

בדיון שהתקיים ביום 9/11/15 טען בא כוח הנאשמת כי בפיו טענה לביטול כתב האישום משום "הגנה מן הצדק", לפי שלשיתו היה על התביעה להחיל על העניין את תיקון 66 לחוק, המקנה לה סמכות לסגור תיק בהסדר מבלי להגיש כתב אישום (הליך זה קיבל הכינוי - "הסדר מותנה").

נוכח טיב הטיעון ואופיו הוריתי על הגשת טיעונים בכתב. אעיר כי לאחר שהוגשה תגובת המאשימה לבקשה, הגיש בא כוח הנאשמת התייחסותו לטיעוני המאשימה בתגובתה בלא שניתן היתר לכך. אמנם ברגיל ועל פי הכלל איני מתיר הגשת כתבי טענות ללא היתר. במקרה זה חרגתי מן הכלל, ובנסיבות העניין והמחלוקת שטיבה משפטי ועקרוני נדרשתי אף לתשובת בא כוח הנאשמת, אף בלי שזה קיבל רשות לכך.

עמוד 1

טיעוני הנאשמת בבקשה

בא כוח הנאשמת טוען כי יש להורות על ביטול כתב האישום על מנת שהמאשימה תבחן סגירת התיק כנגד הנאשמת בהסדר מותנה לפי הקבוע בתיקון 66 לחוק. בפתח הבקשה טען כי אמנם נפגש עם ראש שלוחת התביעות ביום 29/7/15 וביקשה להימנע מהגשת כתב האישום כנגד הנאשמת בשל קלות העבירה המיוחסת לה, בשל מצבה הנפשי הקשה אליו נקלעה עם פתיחת החקירה נגדה, ואף בהתחשב בעובדת היות הנאשמת סייעת מצטיינת בתחום החינוך המיוחד וההשלכה הקשה של ההליך הפלילי על המשך העסקתה, כמו גם, בעובדה כי הודתה בביצוע העבירה והסכימה לפצות את המתלונן. אולם לטענתו, בקשתו נתקלה באוזניים ערלות. לטענתו, לא יכול להיות חולק כי העבירה על נסיבותיה הפנימיות והחיצוניות נופלת לגדר המקרים עליהם ניתן להחיל את תיקון 66 לחוק, הקובע מנגנון של הסדר מותנה לפיו לא יועמד חשוד לדין פלילי והתיק נגדו ייסגר במידה ויודה בעובדות האישום וימלא אחר תנאי ההסדר. אלא שלטענתו, הנחיות היועץ המשפטי לממשלה אשר הוצאו במאי 2013 מכוח החוק קובעות תחולה לתיקון על עבירות שבסמכות הפרקליטות בלבד, ובכך מחריגות באופן בלתי חוקי את רוב העבירות המתאימות לתחולתו אשר הן עבירות שבסמכות התביעה המשטרית דווקא (בעניין זה מפנה למאמרו של המלומד אורן גזל- אייל "התפתחויות במשפט הפלילי הדיוני והמהותי- 2014-2012", פורסם בכתב העת דין ודברים כרך ט(2) (2015)).

לטענת בא כוח הנאשמת, הנחיות אלה ניתנו בחוסר סמכות לפי שאין היועץ המשפטי לממשלה מוסמך להחריג העבירות שבטיפול התביעה המשטרית מתחולת התיקון אף אם זו החרגה זמנית, ואף משום שהן עומדות בניגוד לכוונת המחוקק עת קבע מועד לכניסת התיקון לתוקף. הנחיות היועץ המשפטי לממשלה גורמות למעשה לדחיית מועד תחולת החוק על עבירות שבסמכות הטיפול של התביעה המשטרית, ואין ביסודן אלא שיקולים זרים המונעים בעיקר בחוסר רצון של המשטרה להפנות משאבים להחלת התיקון. הסמכות הנתונה לתביעה לפי התיקון הינה סמכות שבשקול דעת ואין ליועץ המשפטי לממשלה סמכות לעכבה או להקפיאה. על כן דין הנחיות היועץ המשפטי לממשלה המעכבות את תחולת התיקון על רשות התביעה להתבטל. לפיכך אף סירובה של התביעה לשקול הסדר מותנה בעניינה של הנאשמת הינו בלתי חוקי, ועליה לעשות כן לאחר שכתב האישום יבוטל.

עוד טען בא כוח הנאשמת כי לא ניתן לרפא את הפגם אלא בביטולו של כתב האישום על מנת להסיר חשש שהמאשימה "ננעלה" על עמדותיה כפי המוצג בכתב האישום. בעניין זה מפנה בא כוח הנאשמת, בין היתר, על דברי כב' השופט ש' שטיין בהחלטה בתיק תו"ב 4410-04-14 **מדינת ישראל נ' ארז ותו"ב 29220-06-13 מדינת ישראל נ' פלח** [פורסמה בבנו] בעניין היקש הדברים לזכות היידוע הקבועה בסעיף 60 לחוק. בא כוח הנאשמת סבור כי ביטול כתב האישום לצורך שקילת הסדר מותנה בעניינה של המבקשת לא יפגע באינטרס הציבורי שממילא תומך בסגירת התיק טרם הגשת כתב אישום משום חוסר עניין לציבור. בא כוח הנאשמת צירף לבקשתו את מכתבו של עו"ד רז נזרי המשנה ליועץ המשפטי לממשלה מיום 21.10.15, בו מודיע הנ"ל כי המשרד לביטחון פנים והמשטרה ביקשו להחיל את התיקון על שבע עבירות מהעבירות שבסמכות התביעה המשטרית וכן לדחות את יישומו של התיקון על עבירות אלה עד ליום 1.3.16 בשל הצורך להשלים את ההיערכות והמוכנות הנדרשת מטעמם. כמו כן מודיע הנ"ל כי בכוונת היועץ המשפטי לממשלה להיעתר לבקשה זו. בהתייחס לכך טוען בא כוח הנאשמת כי לא ניתן לקבל מצב בו גורלה של הנאשמת יהיה שונה מגורלו של נאשם אחר אך בשל כך שכתב האישום של האחרון יוגש חודשים בודדים לאחר שהוגש כתב האישום בעניינה של הנאשמת.

טיעוני המאשימה בתגובה

לשיטת המאשימה דין הבקשה לביטול כתב האישום משום אי עריכת הסדר מותנה לנאשמת להידחות. המאשימה טוענת כי אכן ביום 29/7/15 נערכה פגישה בין בא כוח הנאשמת לבין ראש שלוחת התביעה במהלכה השמיע בא כוח הנאשמת את טענותיו לביטול כתב האישום. לטענתה, בחנה את טענות בא כוח הנאשמת וביום 8/11/5 הודיעה לו כי לאחר ששקלה את כל הנתונים הצריכים לעניין החליטה כי עניינה של הנאשמת אינו מתאים לסגירת התיק ללא כתב אישום ובהסדר מותנה. לטענת המאשימה החלטתה להעמיד הנאשמת לדין הינה החלטה שנתקבלה לאחר בדיקת התאמת התיק ונסיבותיו להליך של הסדר מותנה, וכי בתוך כך בחנה המאשימה את חומר הראיות לרבות העולה מתוך הודיית הנאשמת, הודעת המתלונן ותיעוד ממצלמות אבטחה. על כן סבורה המאשימה כי נסיבות ביצוע העבירה, טיב העבירה ותוצאותיה אינן מצדיקות עריכת הסדר מותנה עם הנאשמת.

לטענת המאשימה, עבירה של היזק לרכוש במזיד אינה עבירה שטיבה רשלנות אלא עבירה שקדמה לה מחשבה פלילית ותכנון וזו עבירה חמורה. כמו כן טוענת המאשימה כי הנאשמת לא מצביעה על פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות בגין העמדתה לדין, וכי התערבות שיפוטית במקרה זה פוגעת בעקרון הפרדת הרשויות. המאשימה מדגישה כי הסמכות לנקוט בהליך של הסדר מותנה היא סמכות שבשקול דעת ואין לחשוך זכות קנויה להליך מסוג זה. לטענתה, הליך ההסדר המותנה נועד למקרים בו מדובר בעבירות קלות או בעבירות שבוצעו בנסיבות מקלות הקשורות למעשה או לעושה, באופן בו האינטרס הציבורי מעדיף סגירת התיק בהסדר מותנה חלף העמדה לדין. לטענת המאשימה חזקת התקינות המנהלית עומדת לזכותה וזו לא נסתרה. אי נקיטה בהליך של הסדר מותנה בעניינו של נאשם אינה מקימה לו הגנה מן הצדק. עצם עמידת הנאשמת בתנאי הסף של הסדר מותנה מבחינת סוג העבירה והעדרי רישום פלילי אינה מחייבת בהכרח סגירת התיק בעניינה בהסדר מותנה, מקום בו הדבר כרוך בבחינת שיקולים נוספים, ובניהם הנזק שנגרם, הפגיעה בתחושת הביטחון של המתלונן והרצדיביזם העולה ממעשי הנאשמת. המאשימה סבורה כי אף נסיבותיה האישיות של הנאשמת והפגיעה הצפויה הנטענת במשפחתה אינם מצדיקים הימנעות מהעמדתה לדין. באשר לטענת הנאשמת כי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה המחריגה החלטת הליך ההסדר המותנה על תיקי התביעה המשטרית משום שיקולי משאבים בלתי חוקית, טוענת המאשימה כי אין בסיס לתקיפת ההחלטה כאמור, לפי שהתביעה המשטרית התחייבה בפני הוועדה הרלבנטית של הכנסת להחיל את התיקון החל מיום 1.3.16. המאשימה מפנה לתיק פלילי 36350-01-15 (שלום-טבריה) **מדינת ישראל נ' מורטוב** ולדברי בית המשפט שם לפיהם אי יישום תיקון 66 משום שיקולי תקציב אינה נגועה בחוסר תום לב או מניעים זרים ואין בה להפריך את חזקת התקינות. כמו כן הפנתה המאשימה לתיקים נוספים בהם נדחו עתירות ההגנה לביטול כתב האישום בטענה כי לא הוחל הליך ההסדר המותנה.

טיעוני הנאשמת בתשובה לתגובת המאשימה

הנאשמת טוענת כי המאשימה התמקדה אמנם בתגובתה בניסיון להסביר כי החלטתה להעמיד לדין את הנאשמת היא החלטה סבירה, אולם לא בכך מוקד המחלוקת. לשיטת הנאשמת, נוכח העובדה כי הנחיות היועץ המשפטי לממשלה לא החילו את תיקון 66 לחוק על תיקים שבסמכות התביעה המשטרית הרי שלא ייתכן כי המאשימה בחנה האם עניינה של הנאשמת מתאים להליך של הסדר מותנה לפי שאינה מוסמכת בעת הזו לעשות כן. על כן טוענת הנאשמת כי אין בסיס לטענות המאשימה כי בחנה התאמתו של מקרה זה להליך של הסדר מותנה, שהרי זו אף הודתה בסעיף 24

לתגובתה כי אינה רשאית בשלב זה להחיל את הליך ההסדר המותנה. לכל היותר, טוענת הנאשמת, כי ייתכן שהמאשימה בחנה אפשרות לחזרה מאישום או הגעה להסדר ללא הרשעה, אולם נוכח הנחיות היועץ המשפטי לממשלה אין באפשרותה כלל לשקול החלת הסדר מותנה. באשר לטענות המאשימה כי נסיבות המקרה אינן מצדיקות החלת הסדר מותנה, טוענת הנאשמת כי טיעוני המאשימה בעניין זה חותרות תחת תכליתו של תיקון 66. בתוך כך טוענת הנאשמת כי טענת המאשימה באשר ליסוד הנפשי שבעבירה והבחנתו מיסוד נפשי של רשלנות הינה הבחנה תמוהה המרוקנת מתוכן את הוראות החוק. באשר לפגיעה בתחושת הצדק וההגנות, טוענת הנאשמת כי פגיעה זו מתקיימת מקום בו הליך ההסדר המותנה מוחל בענייני תכנון ובנייה, בעבירות של שוטרים על ידי המחלקה לחקירות שוטרים ובעבירות חמורות יותר שבטיפול הפרקליטות ולא מוחל במקרים אחרים כגון מקרה זה. הנאשמת ציינה מספרי תיקים, ביניהם תיק מח"ש בו נערך הסדר מותנה עם חשוד בגין עבירה של איומים, ותיקי פרקליטות בהם נערכו הסדרים מותנים בעבירה של תקיפה, זיוף וקבלת דבר במרמה והטרדה מינית. באשר לטענת המאשימה כי התערבות בית המשפט תפגע בעקרון הפרדת רשויות, טוענת הנאשמת כי דווקא אי התערבות בית המשפט תפגע בעקרון הפרדת הרשויות באשר תאפשר לתביעה לעשות כרצונה בהסדר חקיקתי ולצמצם תחולתו. הנאשמת טוענת כי אמנם אין התביעה חייבת להציע הסדר מותנה אולם חייבת היא לשקול זאת, ומשהדבר לא נעשה במקרה זה נוכח הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, הרי שבכך העילה לבקשה לביטול כתב האישום. כמו כן טוענת הנאשמת כי אף לשיטת המאשימה יש להבחין בין אי החלת הליך הסדר מותנה מטעמים טכניים לעומת טעמים מהותיים, לפיכך והואיל שבמקרה דנן לא הוחל ההליך האמור בשל טעמים טכניים, הרי שדין כתב האישום להתבטל אף לפי עמדת המאשימה.

דין והכרעה

אפתח בסקירה כללית אודות ההסדר הקבוע בסימן א'1 לפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי, הוא הפרק

העוסק בהליכים שלפני המשפט, שהוסף ביום 2/8/12 במסגרת פרסום תיקון מס' 66 לחוק ואשר כותרתו היא "סגירת תיק בהסדר". תיקון זה נכנס לתוקף תשעה חודשים מיום פרסומו, קרי: בתחילת חודש מאי 2013. עיקרו של התיקון הוא בקביעת מנגנון לעריכת הסדר בין התביעה לבין הנאשם קודם להגשת כתב האישום בסוגי עבירות מסוימות ובתנאים מסוימים. להסדר זה תכליות מספר אשר נמנו בדברי הצעת החוק (ראו הצעת חוק ממשלה- 416 מיום 4/11/08), וביניהן "העשרת ארגז הכלים העומד לרשות התביעה" בכלי שיאפשר התאמה טובה יותר בין חומרת העבירה לבין הסנקציה הפלילית, הרחבת אכיפה ועוד.

על פי ההסדר האמור, לא יועמד חשוד לדין ותיק החקירה נגדו ייסגר בתנאי שיודה בעובדות המהוות את העבירה כפי המפורט בהסדר וימלא אחר תנאים שיסוכמו מראש בינו לבין התביעה (להלן- "תנאי ההסדר"), ואשר יהיו תנאים אשר יהלמו את העניין הציבורי בהעמדה לדין בנסיבות אותו מקרה.

וכך קובע סעיף 67א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי: **"ראה תובע כי קיימות ראיות מספיקות לאישום בעבירה, רשאי הוא, על אף האמור בסעיף 62א), שלא להעמיד חשוד לדין, ולהציע לו הסדר (בסימן זה - הסדר), אם ראה כי מילוי תנאי ההסדר יענה על העניין לציבור, בנסיבות המקרה."**

תיקון 66 קובע את התנאים לאפשרות תובע לסגור תיק בהסדר מותנה: סעיף 67א(ג) לחוק קובע כי הסדר כאמור לא יערך אלא בעבירה מסוג חטא או עוון או בעבירה מסוג פשע המנויה בתוספת השישית למעט חריגים שצוינו. סעיף 67א(ד) לחוק קובע כי תובע רשאי לסגור תיק בהסדר כאמור בהתקיים שני תנאים, והם- העונש המתאים לחשוד, לדעת התובע, אינו כולל מאסר בפועל ואין לחשוד רישום פלילי בחמש השנים לפני ביצוע העבירה ואין עומדים ותלויים בעניינו חקירות או משפטים פליליים.

באשר לתנאי ההסדר, קובע סעיף 67ג לחוק רשימה סגורה של תנאים אותם רשאי התובע לכלול בהסדר. בין תנאים אלה נמנים: תשלום לאוצר המדינה, תשלום פיצוי לנפגע עבירה, התחייבות להימנע מביצוע עבירה, עמידה בתנאי תכנית טיפול, תיקון ושיקום שיקבע קצין מבחן לרבות ביצוע שירות לציבור ופיקוח קצין מבחן, נקיטת אמצעים המנויים בתוספת החמישית לחוק לתיקון הנזק שנגרם עקב העבירה. כמו כן נקבע כי לשם קביעת תנאי ההסדר יתחשב התובע בעיקרון המנחה בענישה, בשיקולי הענישה, ובנסיבות הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין.

התיקון קובע הוראות נוספות בדבר תוכנו של ההסדר, אופן עריכתו ואישורו. כמו כן קובע הוראות במקרה בו חשוד מסרב להסדר או מפר תנאיו, וכן הוראות בדבר חובת פרסום הסדרים כאמור באתר האינטרנט של רשות התביעה הנוגעת בדבר.

סעיף 67י לחוק, שכותרתו "הנחיות לעניין תחולה", קובע כי: רשות תביעה רשאית להחיל את הוראות סימן זה לעניין סוגי עבירות ובתנאים, כפי שתקבע בהנחיות באישור היועץ המשפטי לממשלה; הנחיות כאמור יפורסמו לציבור."

בשנת 2013 פרסם היועץ המשפטי לממשלה את "נוהל והנחיות להפעלת תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי- "הסדר מותנה" (הנחיה מס' 4.3042), ובו הנחיות לגבי סוגי העבירות בהן ניתן לערוך הסדר מותנה לצד הנחיות בדבר אופן יישום התיקון ושיקולים מנחים להפעלת שיקול הדעת של רשות התביעה. סעיף א' להנחיות סוקר את מהות ההסדר ומטרותיו, ומציין כי בין יתר תכליותיו מיועד מנגנון ההסדר המותנה להרחיב את האכיפה על תיקים פליליים אשר הנטייה היא לסגור אותם בעילה של "חוסר עניין לציבור", מאחר שבשל אילוצי כוח אדם וזמן שיפוטי ההצדקה לקיים בגינם הליך פלילי בבית המשפט היא גבולית. סעיף ב' להנחיות סוקר את סוגי העבירות והנסיבות בהן ניתן לערוך הסדר מותנה, וקובע כי ככלל השימוש בהסדר נועד לחול על עבירות קלות או עבירות שבוצעו בנסיבות מקלות הן הקשורות לביצוע העבירה והן הקשורות למבצע העבירה.

תיקון 66 מסמך, כאמור, את רשות התביעה להחיל את הוראות התיקון על עבירות שייקבעו בהנחיות. בהתאם לכך קובעות ההנחיות סוגי עבירות אשר רק לגביהן רשאיות רשויות התביעה השונות להחיל את התיקון.

נספח א' מפרט עבירות שלגביהן רשאית הפרקליטות להחיל את התיקון.

נספח ב' נושא אמנם כותרת "העבירות שלגביהן רשאית התביעה המשטרתית להחיל הסדר מותנה" ואולם אין בו כל תוכן.

נספח ג' מפרט עבירות לפי חוק התכנון והבנייה לגביהן רשאי תובע להחיל את הליך ההסדר המותנה.

עוד קובעות ההנחיות רשימה של נסיבות אשר בהתקיימן בקשר לעבירה רשאי תובע להחיל את הליך ההסדר המותנה. בכלל אלה צוינו נסיבות אישיות של החשוד, נסיבות ביצוע העבירה, תוצאות העבירה, התנהלות החשוד לאחר ביצוע העבירה ונסיבות מקלות אחרות. כאמור, בהנחיות הוראות אופרטיביות נוספות אשר ראוי לעיין בהן.

התיקון לחוק קבע, כאמור, כי הנחיות אופרטיביות באשר לתחולתו, לרבות בעניין סוגי העבירות לגביהן יחול התיקון, **ייקבעו** על ידי התביעה באישור היועץ המשפטי לממשלה, כמי שעומד בראש התביעה הכללית.

נכון להיום קובעות ההנחיות תחולה לתיקון 66 על שורה של עבירות המצויות בסמכות הפרקליטות בלבד. אין ההנחיות קובעות סוגי עבירות שבסמכות התביעה המשטרתית עליהן יחול התיקון ונספח ב' בעניין זה ריק מתוכן. מתוך העולה ממכתבו של המשנה ליועץ המשפטי לממשלה אשר צורף לטיעוני הנאשמת עולה כי בחודש מרץ 2016 צפוי תיקון להנחיות לפיו יכללו בו שבע סוגי עבירות שבסמכות התביעה המשטרתית ואשר לגביהן יחול התיקון. משמע כי עד כה ולמרות כי נכנס לתוקף בחודש מאי 2013, לא יושם התיקון באשר לעבירות שבסמכות התביעה המשטרתית (ראו מאמרו של המלומד אורן גזל- אייל שאוזכר לעיל, עמ' 16-21).

טענת הנאשמת הינה בתקיפת חוקיות החלטת היועץ המשפטי לממשלה, לפיה בשלב זה, לא מוחלות הוראות תיקון 66 על עבירות המצויות בסמכות התביעה המשטרתית. הנאשמת עותרת, אפוא, להפעלת סמכות הביקורת השיפוטית על החלטות מנהליות ולהורות על ביטול החלטת היועץ המשפטי לממשלה האמורה ועל חיוב המאשימה להחיל בעניינה את הליך ההסדר המותנה. לטענת הנאשמת, החלטת היועץ המשפטי לממשלה הדוחה למעשה את מועד תחולת התיקון על עבירות שבסמכות התביעה המשטרתית מרוקנת את החוק מתוכן, חוטאת לכוונת המחוקק וחורגת ממתחם הסבירות. הנאשמת נסמכת בטיעוניה אלה על הביקורת שהעלה המלומד אורן גזל- אייל במאמרו שאוזכר לעיל, לפיה החלטת היועץ המשפטי לממשלה להחריג, עד לעת הזו, את כל העבירות שבטיפול התביעה המשטרתית מהחוק נגועה בשיקולים זרים להוראת החוק הקשורים בתקצוב ובהיערכות המשטרה, שהינם שיקולים פסולים. לפי ביקורת זו, החרגת העבירות שבטיפול התביעה המשטרתית מהחוק אינה סבירה מקום בו דווקא עבירות אלה מתאימות יותר מבחינת מהותן לטיפול באמצעי של הסדר מותנה. עוד נטען כי ההוראה מכוחה הוצאה הנחיית היועץ המשפטי לממשלה והכוונה לסעיף 67 לחוק, קובעת כי התביעה המשטרתית רשאית לקבוע את סוגי העבירות עליהן יחול החוק, ומכאן כי אינה רשאית לקבוע כי החוק לא יחול לחלוטין על תיקים בטיפול. כמו כן נטען כי החלטת היועץ המשפטי לממשלה המבוססת על שיקולים תקציביים חורגת מהסמכות שניתנה לו בחוק ואף משום כך אינה עומדת במבחן החוקיות. נוכח כל אלה, נטען כי לא עומדת לזכות המאשימה חזקת התקינות המנהלית.

אקדים ואומר כי אין בכוונתי להידרש לשאלה האם החלטת היועץ המשפטי לממשלה חורגת מסמכות או שמא בלתי סבירה, לפי שאני סבור כי אין מדובר בשאלה שמקומה להיבחן במסגרת ההליך שלפני, וזאת משום השלכותיה ומשמעויותיה. עיון בפסיקה לרבות זו שהוצגה על ידי הצדדים אמנם מלמדת כי בעת האחרונה, ומאז שתיקון 66 נכנס לתוקף, עותרים סניגורים בבקשות לביטול כתבי אישום המוגשים על ידי התביעה המשטרתית בטענה לאי חוקיות החלטת היועץ המשפטי לממשלה לפיה יישומו של החוק מעוכב. אולם לא מצאתי כי בתי המשפט נדרשו לבחינה מהותית של

הטענה, ודומה כי זאת מן הטעם לפיו אין הטענה מתאימה לדיון במסגרת התיקים הפליליים. לא מצאתי כי ראוי ונכון שבהליך הפלילי הנוכחי, יקבע בית המשפט כי החלטת היועץ המשפטי לממשלה בלתי חוקית היא. אני סבור שגם אם קיימת בידי בית המשפט הפלילי הסמכות להתערב בשיקול הדעת המנהלי, לרבות שיקול דעתו של היועץ המשפטי לממשלה, הרי הדבר יעשה במקרים נדירים וחריגים ביותר. המקרה שלפנינו והטענה העולה מן הנאשמת, אינם בגדר מקרים אלה.

תיקון 66 הסמיך את היועץ המשפטי לממשלה לקבוע הנחיות לעניין תחולה. מתוך כך נתונה ליועץ המשפטי לממשלה הסמכות להחליט כי עבירות מסוימות לא ייכללו בגדר תחולת התיקון. ממילא אפשר כי העבירה של היזק לרכוש בזדון נשוא כתב אישום זה לא תיכלל, בסופו של יום, בתחולת התיקון. על כן, עתירת הנאשמת לחיוב המאשימה לבחון התאמת עניינה להליך של הסדר מותנה היא מרחיקת לכת.

ויתרה מכך, ובאשר לפגם הנטען בהחלטת התביעה להעמיד הנאשמת לדין מבלי להידרש בעניינה לאפשרות עריכת הסדר מותנה, הרי שהתביעה פעלה על פי ההנחיות המחייבות אותה. אין לומר כי פעלה בחוסר סבירות. ממילא לא נפל כל פגם בהתנהלותה בעניינה של הנאשמת.

בבחינת למעלה מן הצורך אציין כי אף אם ההנחיות היו כוללות את העבירה נשוא כתב האישום כעבירה לגביה מוסמכת רשות התביעה להחיל הסדר מותנה, ואילו התביעה הייתה מחליטה להעמיד לדין את הנאשמת ולא לערוך בעניינה הסדר מותנה, הרי שאין מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין והמצדיק ביטול כתב האישום.

סעיף 67א(ב) נוקט בביטוי "**רשאי**" בהתייחס לאפשרות התובע להציע לחשוד הסדר בהתקיים התנאים והנסיבות כפי שנקבע בתיקון. לטעמי משמעו של ביטוי זה, בהקשר לעניין, כי על רשות התביעה חובה לשקול- טרם הגשת כתב האישום- התאמת עניינו של חשוד להסדר אולם אין לה חובה להציע הסדר (ראו תיק תו"ב (עניינים מקומיים ראשל"צ) 4410-04-14 **ארז נ' עיריית ראשון לציון**, תיק ת"פ (שלום- כ"ס) 33235-06-14 **פיין נ' מדינת ישראל**, תיק ת"פ 647-12-12 **מדינת ישראל נ' קבילה** [פורסמו בנבו]).

יתירה מזו, בחינת המונח "**רשאי**" ככל שהוא מתייחס לשיקול דעתו של תובע, ממילא אותו ביטוי - "**רשאי**", נוגע למי שעומד בראש התביעה הכללית במדינה דהיינו ליועץ המשפטי לממשלה. ככל שעולה מלפני, שקל היועץ המשפטי לממשלה החלטת הסדר מותנה על התביעה המשטרית, ובשלב זה החליט, כפי שיקול דעתו, לדחות החלטת ההסדר החוקי. היועץ המשפטי לממשלה, ככל רשות מנהלית, מוחזק בדבר תקינות החלטותיו ולא מצאתי כי החלטה זו נגועה באי חוקיות כטענת בא כוח הנאשמת.

אחזור ואדגיש, החלטת רשות התביעה שלא להציע לחשוד הסדר מותנה ולהעמידו לדין היא החלטה מנהלית. ככל החלטה מנהלית נתונה אף החלטה זו לביקורת שיפוטית במסגרת ההליך הפלילי ובענייננו בגדרה של טענה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (ראו ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ ואח'** [פורסם בנבו]). ככל שיוכח כי הפגם שנפל בהחלטת הרשות הוא מהותי ויורד לשורשו של ההליך הפלילי באופן

שאינו מאפשר תיקונו אלא בדרך של ביטול כתב האישום, אפשר כי הסעד לו יזכה הנאשם יתבטא בביטול כתב האישום. אולם יש לזכור כי מקרים אלה יהיו, כאמור, חריגים, נדירים ויוצאי דופן ביותר.

על בית המשפט לבחון בזהירות רבה, בקשה לביטול כתב אישום, ולשם כך נקבעו בפסיקה מבחנים ברורים. בתוך כך נקבע כי אף אם נמצא פגם מהותי בהתנהלות התביעה הרי שעדיין יש לבחון האם ניתן הוא לריפוי באמצעים מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום (ראו ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** [פורסם בנבו]).

המאשימה הבהירה כי שמעה את טיעוני הנאשמת בפגישה מיוחדת שקיימה לצורך כך וכי נתנה דעתה לשיקולים הרלבנטיים לרבות אלה הקשורים לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, ואולם מצאה להותיר החלטתה בדבר העמדתה לדין של הנאשמת על כנה. עוד הבהירה המאשימה כי בנסיבות המעשה והנאשמת ואף אם היה בסמכותה לשקול עריכת הסדר מותנה, הרי שנוכח החומרה שמוצאת היא במעשה והנזק שנגרם, לא היתה היא מציעה לנאשמת סגירת התיק בהסדר מותנה. איני מוצא להתערב בשיקוליה אלה של המאשימה. אין מדובר בשיקולים בלתי ענייניים ובלתי סבירים. על כן, איני מקבל טענת הנאשמת לפגם בהחלטת המאשימה להעמידה לדין, אף תוך בחינת עניינה בהתאם להליך ההסדר המותנה.

סוף דבר, שאני דוחה את הבקשה.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ו, 02 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.